

Het zwaluwtje

Correspondent ter zee

Eenmaal onderweg is bij de crew de vertrekstress al snel geweken, wordt aan de correspondent gemeld. De motor moet nog even brommen maar daarna zeilen ze met een lekker bakstagwindje de goede richting uit en is de routine aan boord snel weer opgepakt.

Tijdens de reis krijgt de Zeezwaluw gezelschap van een verdwaalde Landzwaluw. Moe en uitgeput tracht het vogeltje in het grootzeil te landen, wat uiteraard niet lukt. Uiteindelijk vindt hij/zij een plekje aan dek en schuift langzaam maar gestaag op richting kuip. Het komische is dat de zwaluw niet hipt maar grote stappen neemt zoals kuikens dat doen. Uiteindelijk verdwijnt de zwaluw onder de buiskap uit de wind. De zachte voering van een zeiljas die daar ligt is toch wel heel aantrekkelijk om op te dommelen.

Riens denkt daar anders over en biedt zijn wijsvinger aan als alternatief. Het zwaluwtje twijfelt geen moment, hipt op zijn vinger en laat zich op een lekker plekje (zachte doeken) op het schuifluik plaatsnemen.

Af en toe vliegt de zwaluw even een rondje om de boot maar komt steeds weer terug, soms op het schuifluik maar werd ook al in een keukenkastje aangetroffen op de pot completa (yackie).

Helaas verdwijnt de fut steeds verder uit de vogelpassagier en in de vroege ochtend van de 3de dag blijkt hij/zij naar de vogelhemel te zijn gegaan. Met een één, twee, drie in godsnaam, krijgt deze landzwaluw van de Zeezwaluw bemanning een zeemansgraf.

— /) —